

Fran Albrecht:

Črni plameni.

I.

Tvoj pogled je žarel, tvoj glas je drhtel,
tvoja roka je mehko prosila,
v tla uporne povesel oči sem in šel:
tako sva se midva ločila . . .

In pala je črna in divja bolešt,
na src dvoje molk, rastoč iz noči,
in planil v tujino sem svobodnih mest
jaz — suženj, z očmi povešenimi.

II.

Brez poljuba, brez solze,
le opojna bolečina
spremljala mi je srce,
domovina.

Samo sen zločesti, laž
krasnobežnega spomina,
mi je bil pajdaš,
o edina . . .

O edina med ljudmi,
o edina križem sveta,
ti iz celega srca
ljubljen, prokleta!

III.

Goljufaj me, da te bom proklel
in s prezirom in zasmehom te odel!
Jaz ne znam klečati . . .

O ne spletaj mojih voljnih rok
in ne daj mi vere vanjo, Bog!
Jaz ne znam klečati . . .

Ti, ne čakaj, da ukaže dan,
sama pahni me od sebe stran!
Jaz ne znam klečati.

IV.

O ne blodi okrog,
v sen mojih noči
ne stezaj rok,
ne vprašuj me z očmi . . .

A le bruhaj, vulkan,
le poj, barbar!
Samo bolan
mi ne bodi nikar,

če v njeno telo
si začaran, zaklet,
ti vriskaj in poj,
zato si — poet! . . .

← →

Razdvojen.

Daleč plove tema noči
v noč brezdanjo in brezkraino —
srcu, ki se v njo vtopi,
kdo pokaže pot sijajno?

K tlom zadržal je obraz,
usta jeknila so: Bog! . . .
Mrak-vrag pa se isti čas
je zarogal vseokrog:

Sam se bôri sam s seboj!
Sam klubuj si, omahuj,
obupuj in sam veruj:
dan in noč je pred teboj!

← • →